

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **G. P. i P. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 31 maja 2023 r.

wniosków obrońców skazanych G. P. i P. K. w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 października 2022 r., sygn. akt II AKa 263/20, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 lutego 2020 r., sygn. akt VIII K 245/17

p o s t a n o w i ł

wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w. Przypomnieć po pierwsze należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji

spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji wskazuje na jej zasadność. Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. skutkować muszą przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

Obrońca skazanego P. K. nie dokonał szerszego uzasadnienia wniosku o wstrzymanie. Uznać zatem należy, że kwestię tę skorelował z treścią i doniosłością kasacyjnych zarzutów.

Obrońca skazanego G. P. zaś wniosek o wstrzymanie umotywował wprost wagą uchybień popełnionych przez sąd apelacyjny i zaistnieniem dużego prawdopodobieństwa uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Artykułowana przezeń kwestia rozłąki skazanego z rodziną w wyniku odbywania wieloletniej kary pozbawienia wolności nie jest argumentem wystarczającym do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie, albowiem jest to instytucja znajdująca zastosowanie w sytuacjach wyjątkowych. Kwestia zaś rozłąki z rodziną jest naturalną konsekwencją wykonywania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności i sama w sobie nie może przemawiać za wstrzymaniem orzeczenia. Podobnie argumentem takim nie jest okoliczność, że skazany współpracuje z organami ścigania, wobec czego jego pobyt w warunkach zakładu karnego wiąże się z daleko idącym niebezpieczeństwem ze strony współosadzonych. Zapewnienie skazanemu bezpiecznych warunków w izolacji należy do kompetencji służb penitencjarnych i to one winny realizować ów obowiązek.

Nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji, w tym zarzutów tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego na korzyść skazanego P. K., brak jest podstaw do stwierdzenia w chwili obecnej, że ich uwzględnienie jawi się jako nieomal pewne, a

wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanego (por. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2023 r., III KK 19/23, LEX nr 3516558).

Wobec powyższego postanowiono jak w sentencji.